

Sygnatura akt I C 451/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Z., dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Danuta Sawicz-Nowacka

Protokolant: Barbara Majewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 r. w Z.

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko B. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy z punktu 5 postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 02.06.2017 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt VI Ca 843/16 zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną 23.04.2018r. - w części – do kwoty 73.651,70 zł;
2. w pozostałej części oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/Danuta Sawicz-Nowacka/

Sygn. I C 451/18

UZASADNIENIE

Powód: G. K. wystąpił z powództwem przeciwko pozwanej: B. K. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego - punktu 5 postanowienia Sadu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 02.06.2017r. w sprawie o sygn. akt: VI Ca 843/16, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 23.04.2018r., a zasadzającego od powoda na rzecz pozwanej kwotę 92.472.82 zł, ewentualnie pozbawienie ww. tytułu wykonawczego wykonalności w części, obejmującej kwotę 73.651,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.10.2017r.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego oraz o zwolnienie jego osoby z obowiązku ponoszenia kosztów w sprawie.

W uzasadnieniu powód podniósł, że strony wzajemnie miały dokonać kompensaty wzajemnych należności, wynikających z postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydział VI Odwoławczy w sprawie o sygn. akt VI Ca 843/16. Pomimo ustaleń, że żadna ze stron ostatecznie nie będzie wszczynać postępowania egzekucyjnego (wzajemne wierzitelności stron z różnych stosunków miały się równoważyć, a ich zobowiązania przez to umarzać), pozwana wszczęła egzekucję, dochodząc kwoty orzeczonej postanowieniem sądu, bez uwzględnienia jakichkolwiek rozliczeń stron. W ocenie powoda, na skutek potrącenia, zobowiązanie pozwanej wygasło.

W piśmie z dnia 08.04.2019 r. powód cofnął wniosek ewentualny, zgłoszony w pozwie, o pozbawienie ww. tytułu wykonawczego wykonalności w części, obejmującej kwotę 73.651,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.10.2017r.

W odpowiedzi na pozew (k. 148-149v) pozwana wniosła o odrzucenie pozwu w całości jako niezasadnego oraz nieobciążanie pozwanej kosztami procesu, ze względu na trudną sytuację majątkową.

W uzasadnieniu pozwana podała, że nigdy nie doszło do jakichkolwiek ustaleń pomiędzy stronami odnośnie wzajemnych rozliczeń po zakończeniu sprawy o podział majątku małżonków, a pozwana oczekiwała zapłaty przez powoda całej sumy, wynikającej z punktu 5 postanowienia z dnia 03.07.2018 r. w sprawie o sygn. akt VI Ca 843/16. Pozwana zaprzeczyła również temu, ażeby w ramach wzajemnych potrąceń strony miały uwzględnić również kwoty wynikające z rzekomego zobowiązania alimentacyjnego pozwanej względem córki. W ocenie pozwanej, wykonywała ona swój obowiązek alimentacyjny i nie było podstaw do wliczania jakiegokolwiek zaległości z tego tytułu.

Pozwana zakwestionowała również roszczenie odsetkowe powoda, podając, że skoro sąd w sprawie o podział majątku małżonków nie zasądził odsetek, to powodowi się one nie należą także w tym postępowaniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Po rozwodzie strony dokonały podziału wspólnego majątku.

Na mocy punktu III postanowienia Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 03.07.2018r. wydanego w sprawie o sygn. akt: I Ns 635/10 dot. podziału majątki małżonków, pozwana winna otrzymać od powoda kwotę 512,50 zł.

Na skutek apelacji wniesionej przez strony w ww. postępowaniu, zgodnie z punktem 5 postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydział VI Odwoławczy wydanego w dniu 03.07.2018 r. w sprawie o sygn. akt VI Ca 843/16 w ramach rozliczeń między stronami zasądzono od powoda dodatkowo na rzecz pozwanej kwotę 92.472,82 zł, płatną w terminie do dnia 30.09.2017 r.

Stosownie zaś do punktu 6 ww. postanowienia, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 57.562,95 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny stron oraz kwotę 16.088,75 zł tytułem zwrotu połowy wartości wierzytelności określonej w punkcie 1c postanowienia, płatne w terminie do dnia 30.09.2017 r.

Postanowieniu temu nadano w dniu 23.04.2018 r. klauzulę wykonalności.

Łącznie wysokość wierzytelności pozwanej względem powoda wynosiła 92.985,32 zł.

Pomimo możliwości kompensacji długu pomiędzy stronami, pozwana w dniu 20.07.2018 r. złożyła przeciwko powodowi wniosek o wszczęcie egzekucji.

Pismem z dnia 25.07.2018r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zielonej Górze zawiadomił powoda o wszczęciu wobec niego postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt: Km 2226/18, prowadzonej z wniosku pozwanej w celu wyegzekwowania od powoda kwoty 92.472,82 złotych wynikającej z punktu 5 ww. postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze.

Jednocześnie komornik wezwał powoda do zapłaty długu pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania nieruchomości powoda.

W dniu 06.08.2018 r. pełnomocnik powoda złożył w imieniu swojego mandanta pisemne oświadczenie o potrąceniu wierzytelności przysługującej pozwanej wobec powoda z wierzytelnością, która przysługuje powodowi względem pozwanej. Jednocześnie wezwał pozwaną do natychmiastowego ograniczenia egzekucji do kwoty wynikającej z potrącenia, tj. do kwoty 19.333.62 zł.

Pismem z dnia 19.03.2019 r. komornik poinformował powoda, że w wyniku zajęcia wierzytelności przysługującej pozwanej, wyegzekwował już od niego kwotę 20.390,11 zł, z której po potrąceniu opłat egzekucyjnych przekazał pozwanej 17.697,96 zł.

(dowody: dokumentacja z postępowania egzekucyjnego, w tym zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, k. 7-11v, 95-98; 117-118; postanowienie SR w Zielonej Górze z dnia 03.07.2018r. w sprawie o sygn. akt: I Ns 635/10, k. 12; postanowienie SO w Zielonej Górze Wydział VI Odwoławczy z dnia 03.07.2018 r. w sprawie o sygn. akt VI Ca 843/16, k. 13-14; oświadczenie o potrąceniu z potwierdzeniem nadania, k. 15-16; realizacja zajęcia egzekucyjnego, k. 43, informacja komornika, k. 108; protokół z oględzin nieruchomości, k. 109; odpis KW nieruchomości powoda, k. 131; zeznania P. K., k. 132v-133)

B. K. pozostaje dłużnikiem alimentacyjnym córki stron - P. K. i uchyla się od płacenia na jej rzecz alimentów w wymaganej wysokości. P. K. od ponad 10 lat zamieszkuje tylko z powodem i prowadzi z nim wspólne gospodarstwo domowe.

Powód oczekiwał, że dokonają rozliczenia należności z uwzględnieniem wysokości niezapłaconych dotychczas alimentów. Powód ustalił bowiem, że kwota, zaległości alimentacyjnych pozwanej w większości wyczerpie jego zobowiązanie do zapłaty na jej rzecz 19.333,62 zł .

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 01.07.2013r., sygn. akt III RC 193/13 zasądzono bowiem od pozwanej na rzecz córki stron podwyższenie alimentów z kwoty 400 zł do kwoty 600 zł miesięcznie, od dnia 25.03.2013 r. Pozwana od wydania tego orzeczenia nie wywiązywała się z obowiązku alimentacyjnego - w części dotyczącej kwoty 200 zł miesięcznie.

W dniu 07.01.2019 r. wyrok ten zaopatrzony został w klauzulę wykonalności.

Córka stron złożyła wnioski o wszczęcie egzekucji wobec pozwanej z tytułu zaległości alimentacyjnych. W ramach postępowania w ww. sprawie, prowadzonego przez komornika sądowego przy SR w Świebodzinie pod sygn. akt Kmp 6/19, do lutego 2019 r. zaległość alimentacyjna pozwanej wynosiła 14.245,16 zł + odsetki w wysokości 3.195,47 zł + opłaty i koszty egzekucyjne.

Córka stron do tej pory wyegzekwowała ok. 17.000 zł tytułem przysługującej jej należności.

W międzyczasie pozwana wniosła powództwo o uchylenie obowiązku alimentacyjnego względem córki, podając, że przebywa w Irlandii, nie pracuje na skutek wypadku samochodowego i pobiera zasiłek chorobowy, z którego nie jest w stanie uiszczać żadnych kwot na rzecz córki.

(dowody: wyrok SR w Zielonej Górze z dnia 01.07.2013 r. w sprawie III RC 193/13, k. 17; wyciąg z rachunku powoda, k. 18-42; zajęcie wierzytelności, k. 107; zeznania P. K., k. 132v-133; kopia pozwu o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego wraz z załącznikami, k. 136-139)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Jako że powód domagał się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego - punktu 5 postanowienia Sadu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 02.06.2017r. w sprawie o sygn. akt: VI Ca 843/16, z uwagi na potrącenie wierzytelności stron, podstawa materialnoprawna niniejszego rozstrzygnięcia tkwiła w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 498 § 2 w zw. z art. 499 zd. drugie k.c.

Na wstępie należało przy tym zaznaczyć, że choć pozwana domagała się odrzucenia pozwu, to jednak jej żądanie należało potraktować jako wniosek o jego oddalenie, na co wyraźnie wskazuje treść odpowiedzi na pozew. Pozwana

w ww. piśmie nie wykazuje bowiem żadnych formalnoprawnych przesłanek dla odrzucenia pozwu, a podnosi okoliczności dot. jego merytorycznej oceny, wskazując wprost, że przywoływane przez nią okoliczności mają uzasadniać bezzasadność zgłoszonego w pozwie żądania. Użycie zaś przez pozwaną, która w sprawie występowała bez profesjonalnego pełnomocnika sformułowania „odrzucenie pozwu” należało zatem potraktować jako nieprecyzyjnie sformułowane stanowisko, wynikające z braku rozeznania w terminologii prawniczej.

Przechodząc zaś do oceny merytorycznej powództwa, należy przypomnieć, że zgodnie z przepisem art. 840§ 1 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: (...) pkt 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (art. 840 k.p.c.) jest sposobem obrony merytorycznej przed prowadzoną egzekucją, pozwalającym na pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jeżeli prowadzenie egzekucji na podstawie tego tytułu narusza prawa podmiotowe dłużnika, wynikające z prawa materialnego. Zmierza ono do odmiennego, niż to wynika z tytułu wykonawczego, ukształtowania prawa.

Jest to zatem powództwo niezależne od podstawy roszczenia i rozstrzygnięcia objętego tytułem wykonawczym, zmierza, bowiem do pozbawienia wykonalności tego tytułu nie dlatego, że tytuł egzekucyjny nie odpowiadał prawu w dacie jego powstania (wydania orzeczenia), lecz dlatego, że bądź nie było podstaw do nadania klauzuli wykonalności, bądź też nastąpiły - po powstaniu tytułu - zdarzenia, które wyłączają dopuszczalność egzekucji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACz 107/13, LEX nr 1264406).

W doktrynie i orzecznictwie istnieje ugruntowany pogląd, że z mocy art. 509 § 2 k.c. „Oświadczenie dłużnika o potrąceniu wierzytelności, objętej prawomocnym orzeczeniem sądowym, z wierzytelności objętej innym orzeczeniem sądowym, złożone po zamknięciu rozprawy w postępowaniu, w którym je wydano lub po powstaniu tytułu wykonawczego, stanowi zdarzenie, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.” (wyrok SN z dnia 27.IX.2005 r., V CK 183/05, LEX nr 17209).

Prawna instytucja potrącenia, określana też jako kompensata rzeczywiście należy do kategorii zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania, ponieważ polega ona na wzajemnym umorzeniu jednorodnych wierzytelności, jakie dwie osoby mają jednocześnie względem siebie. Wierzytelności będące przedmiotem potrącenia poddane zostają bowiem działaniu rachunkowemu, którego rezultatem jest wzajemne zniesienie tych wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej. I choć nie można potrącenia utożsamiać ze „spełnieniem świadczenia”, to jednak jego skutki ze spełnieniem świadczenia są co do zasady tożsame.

W ocenie sądu nie ma przy tym przeszkód, by opisaną wyżej zasadę zastosować do sytuacji, w której to w ramach jednego postępowania prawomocnie orzeczono o rozmiarze przysługujących stronom względem siebie wierzytelności.

Co ważne jednak, dłużnik w powództwie opozycyjnym nie może ograniczyć się tylko do zgłoszenia żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego z powodu potrącenia wierzytelności, lecz powinien wykazać, w myśl przytoczonego przepisu i zgodnie z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., fakty, na których opiera żądanie w granicach zgłoszonej podstawy. Przedmiotem zaś badania sądu orzekającego jest ustalenie w pierwszej kolejności, czy wierzytelność pozwanego istnieje, a następnie, czy obie wierzytelności zdadne są do potrącenia, a więc czy nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania determinujące pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W ocenie sądu, ustalony w sprawie stan faktyczny pozwala na przyjęcie, że zachodzą podstawy do częściowego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w postaci prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 02.06.2017r. w sprawie o sygn. akt: VI Ca 843/16 w oparciu o wskazaną przez powoda podstawę prawną.

Powód wykazał bowiem, że był zobowiązany względem pozwanej do zapłaty kwoty 92.985,32 zł z tytułu rozliczeń stron w ramach podziału majątku. Okoliczność ta została wykazana przez niego poprzez przedłożenie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 03.07.2018r. wydanego w sprawie o sygn. akt: I Ns 635/10 oraz przez złożenie postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 02.06.2017r. w sprawie o sygn. akt: VI Ca 843/16.

Z tego ostatecznego orzeczenia wynikało ponadto, że również pozwana jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda pewnej sumy tytułem wzajemnych rozliczeń, tj. kwoty opiewającej łącznie na 73.651,70 zł. Orzeczenia te dotyczyły obu stron, zatem obie były świadome istniejących między nimi zobowiązań.

W ocenie sądu brak jest też podstaw do tego, by stwierdzić, że wierzytelności stron nie nadawały się wzajemnie do potrącenia. Zgodnie z art. 498 § 1. k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Co ważne, wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.).

Zdaniem sądu, powód bezsprzecznie wykazał wszystkie przesłanki do tego, by uznać, że doszło między stronami mogło dojść do skutecznego potrącenia. Sąd nie znalazł przy tym podstaw, by zakwestionować skuteczność złożonego przez powoda oświadczenia woli o potrąceniu wzajemnych wierzytelności. Co ważne, pozwana również nie podważyła skuteczności złożonego w ten sposób przez powoda oświadczenia woli.

Nawet jeżeli jednak mogłyby istnieć wątpliwości co do tego, czy rzeczywiście strony uzgodniły wzajemną kompensację roszczeń, albo czy takie oświadczenie doszło do pozwanej w sposób, umożliwiający jej zapoznanie się z jego treścią, to ostatecznie należy uznać, że zobowiązania wzajemne wynikały z tego samego orzeczenia sądu.

W przedmiotowej sprawie należało zatem uznać, że powód skutecznie dokonał potrącenia wzajemnych wierzytelności stron do kwoty 73.651,70 zł (a więc do wysokości wierzytelności niższej, tj. do wysokości długu pozwanej) i w takim zakresie należało pozbawić wykonalności kwestionowany przez niego tytuł wykonawczy.

Zdaniem sądu, jest bardzo prawdopodobne, że strony po zakończeniu postępowania o podział majątku ustaliły, że dokonają wzajemnej kompensaty, przysługujących im względem siebie roszczeń. Wynika to nie tylko z samego stanowiska powoda i jego pism procesowych, ale potwierdziły to również zeznania córki stron – P. K.. Należało zgodzić się również z pełnomocnikiem powoda, że takie ustalenia są po prostu logiczne, ponieważ pozwalają na uniknięcie niepotrzebnych kosztów, związanych ze wszczynaniem egzekucji. Co więcej, wzajemne potrącanie wierzytelności jest – ze względu na swoje profity – powszechnie stosowaną praktyką.

Pozwana nie była uprawniona do wszczęcia egzekucji w zakresie całej kwoty 92.985,32 zł. Nie można było też uznać, że pozwana nie zdawała sobie sprawy z tego, że możliwość kompensacji zachodzi. Pozwana w powyższym zakresie nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie swoich twierdzeń, które pozwoliłyby sądowi zająć inne stanowisko w sprawie.

Nie można przy tym zapominać, że obie strony znały i były świadome rozmiaru wzajemnych zobowiązań, ponieważ fakt ten wynikał wprost z postanowień sądów, dot. podziału majątku po rozwodzie małżonków, wydanych w postępowaniach, w których obie strony uczestniczyły. Po zakończeniu tych postępowań żadna ze stron nie dokonała przelewu środków na rzecz byłego małżonka, w wysokości wynikającej wprost z punktu 5 i 6 postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 02.06.2017r. w sprawie o sygn. akt: VI Ca 843/16. W ocenie sądu, powyższe pozwala stwierdzić, że taka postawa stron (a więc również i pozwanej, która nie spłaciła w terminie długu względem męża, choć była do tego zobowiązana) pozwala na przyjęcie, że skompensowały one swoje roszczenie, dokonując odpowiedniego zarachowania jednej wierzytelności wobec drugiej,

co jest zachowaniem typowym, logicznym i wręcz naturalnym w takiej sytuacji. Za przyjęciem, że strony jednak zamierzały skompensować swoje roszczenia, przemawia również to, że powód nie wystąpił z wnioskiem o egzekucję wobec pozwanej co do kwoty wynikającej z postanowienia sądu, co byłoby uzasadnione, gdyby strony w ogóle się nie porozumiały co do warunków spłaty lub nie uwzględniały tego, że ich wierzytelności nadają się do potrącenia.

Z powyższych względów należało uznać, że powód skutecznie dokonał kompensacji wzajemnych wierzytelności stron do kwoty 73.651,70 zł i w takim zakresie zobowiązanie powoda względem pozwanej wygasło, przez co dokładnie co do tej kwoty (jako w dalszym okresie nienależnej) należało pozbawić wykonalności kwestionowany tytuł wykonawczy.

Jednocześnie jednak sąd uznał, że roszczenie powoda, odnośnie pozbawienia kwestionowanego tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie ponad ww. kwotę jest niezasadne.

Powód podnosił, że choć pierwotnie miał zapłacić pozwanej 92.985,32 zł, to po kompensacie, pozostała mu do zapłaty na rzecz byłej żony kwota 19.333,62 zł, która w jego ocenie stanowi wartość zaległości alimentacyjnej pozwanej względem córki, którą od kilkunastu lat utrzymuje powód.

Powód zdawał się jednak pomijać fakt, że jakkolwiek zaległość alimentacyjna pozwanej względem córki nie stanowi przysługującej mu wierzytelności, a zatem nie może w niniejszym postępowaniu podlegać zarachowaniu i kompensacie wzajemnych roszczeń stron.

Zgodnie bowiem z uchwałą SN z 16.04.1977 r. w sprawie III CZP 14/77 „uprawnioną do żądania świadczeń alimentacyjnych jest wyłącznie osoba, której potrzeby mają być zaspokojone za pomocą tych świadczeń”. Tak zatem, jak w procesie o alimenty wyłącznie dziecko jest powodem, niezależnie od tego, kto w jego interesie wystąpił z powództwem, tak też, niezależnie od tego, czy powód utrzymywał do tej pory córkę, to jej (córce stron), a nie powodowi przysługuje wierzytelność względem matki z tytułu niewypełnianego obowiązku alimentacyjnego przez wstępną. Według przyjętego bowiem w kodeksie rozwiązania powodem jest osoba, na rzecz której ma nastąpić rozpoznanie sprawy i urzeczywistnienie prawa, dlatego też nigdy stronami nie są przedstawiciele ustawowi stron, choć są oni powołani do reprezentowania dzieci w postępowaniu. To jednak nie na rzecz rodziców, a na rzecz dzieci orzeka się obowiązek alimentacyjny i to dzieci są niejako dysponentami powstającej z tego tytułu wierzytelności.

Jak podawał w uzasadnieniu ww. uchwały Sąd Najwyższy, zawarte w wyroku zasądzającym alimenty wymienienie przedstawiciela ustawowego (w tym wypadku powoda) nie może być uważane za element tytułu wykonawczego, determinujący fakt, że został on wydany na jego rzecz, ale jedynie za dowód umocowania do działania w imieniu małoletniego w postępowaniu egzekucyjnym, a w szczególności do odbioru zasądzonych alimentów.

Tym samym, nie można było uznać, że zgłaszana przez powoda do potrącenia wierzytelność dot. niezapłaconych alimentów na rzecz jego córki, może być traktowana jako jego własna wierzytelność i przez to potrącona z wierzytelnością, która przysługiwała względem niego pozwanej. Z tych względów, roszczenie powoda w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny ustalony został przez sąd w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, m.in. w postaci dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, a i sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Dodatkowo sąd uzupełniał stan faktyczny w sprawie i weryfikował go w oparciu o treść zeznań córki stron – P. K., uznając jej twierdzenia za w pełni wiarygodne, ponieważ były logiczne, wewnętrznie spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Sąd postanowił jednocześnie pominąć dowód z przesłuchania stron albowiem fakt, na który strony miały być przesłuchane został w toku postępowania udowodniony. Ponadto, dopuszczenie takiego dowodu zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania, co pozostaje wbrew ekonomice postępowania.

Orzeczenie o kosztach w punkcie drugim sentencji wyroku znajduje podstawę w art. 100 k.p.c. stosownie do którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co

do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Jako że powód uległ pozwanej w niewielkim zakresie, sąd nałożył na pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, zasądzając od niej na rzecz powoda kwotę 6.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składa się zwrot uiszczony przez powoda opłaty od pozwu w wysokości 1.500 zł (w części był zwolniony), wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 5.400 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018, poz. 265) oraz zwrot opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.